

MATEU

Be, be: no, may! no hi podria viure ab una dona aixís!

LLORENS

No mireu endarrera! no ho volguéu saver que ha sigut! no mes ara, heu de mirar que trevalla com una arrastrada per fugir del llot, y que's mata per cuidar á sa mare; una pobra velleta cega que la adora! Si veyessho com la estima quin cor més gran per estimar á una mare! y una dona aixís, no pot esserne de dolenta! no; no pot esserne!

MATEU

Pero, ¿quina necessitat ne tens d'aquesta dona? Be en trovarás á milers de bones cases....

LLORENS

Perqué buscarne una altra, si ja la he trovada?

MATEU

Es á dir, que t'hi vols casar?

LLORENS, *com parlantse á si**mateix*

Casar... casar! Si ella tampoch ho vol! Si també la en tinch de convencer!

MATEU, *estranyat.*

¿Qué?

LLORENS,

Se en considera indigne pel mateix motiu que la recrimina el mon! es massa honradal

MATEU

Ja ho veus, donchs! senyal que comprén que no ho mereix! Y si se t'ha entregat, perqué ho buscava.

LLORENS

¿No tenia jo el dever d'apartarmen, en tot cas? ¿No havia de tenir la forsa de voluntat per no caurhi?

MARIA, *apart*

¡Ay, Deu meu! (*Funtant les mans y alsant la vista.*)

(Segueix)

Anecdotes

Fent la reina Elisabeth d'Anglaterra, la visita que acostumaba a fer per les Provincies de son reialme, volge visitar la casa que son ministre Bascon, poseia a Bedgrave.

Després de seguirla pam a pam i d'haversen fet completament cárrec de lo que era, digué a son ministre.

=Quina casa mes petite que abiteu joh mon ministre!

Senyora, respongué Bascon.=Aquesta casa es bastant gran pera mi; es vostra Majestat qui m'ha fet massa gran per ella.

Alexandre VIII que fou elegit Sant Pare a setantanou anys; que'n tres setmanes doná les mes altes categorfes a ses nevots, preguntá a un de ses familiars lo que's deie d'ell.

Aquest l'hi respongué:=Trovan que no perduu el temps; que habeu fet rapidament la fortune de vostre familie.

A lo que respongué am molte serenitat lo Sant Pare:=joh! es que ja son les vintitres i mitja.

Am aqueste resposte a lo que la gent deie, donave a compendrer que's creie a la vetlla de la mort i que son dever era, per lo tan, deixar lo millor que pogués a sa familie.

El rei Antigone pregaba a Deu de que'l lliurés de ses amichs.¡

Un de ses cortesans li preguntá un die per que no demanave esser guardat de ses enemichs, a lo que respongué:

=Es fácil evitar les emboscades de l'enemic, car un ja les espera i per lo tan les tem, empro, no es facil de preveurer les d'un amic, tote vegade que no's desconfia de ses accions, que de desconfiarne, ja no'l contariem com a tal.

Trovat regirant llibres vells y arreglat per

B.